

A delegáció. Félhivatalosan jelentik, hogy a delegációk az idén nem fognak rendes ülésszakra összejönni, csupán karácsony és újév között három napig fognak ülésezni, hogy megszavazzák a jövő évi közös költségvetés indennitását. Magát a közös budgetet legközelebb minisztertanács fogja megvitatni gróf Aehrenthal közös külügyminiszter elnöklete alatt Bécsben s erre a konferenciára a magyar miniszterelnökkel a pénzügyminiszter és a honvédelmi miniszter is az osztrák fővárosba utazik.

Beszélgetés Dániel Ernő báróval.

— A szegedi egyetemről, kulturáról és a politikai helyzetről. —

(Saját tudósítónktól.) Szombaton délután Szegedre érkezett Dániel Ernő báró v. b. t. t., a D. M. K. E. elnöke, aki vasárnap vezetni fogja a kulturegyesület közgyűlésén a tanácskozást. Három órakor érkezett meg Szegedre a volt miniszter, akit Lázár György dr. polgármester és Perjéssy László, a D. M. K. E. társelnöke fogadtak az állomásnál. Dániel Ernő báró nejével a Tisza szállóba hajtatott, ahol fogadta Kállay Albert v. b. t. t. látogatását. Később a báró és a báróné viszonzották a látogatást, majd több szegedi ismerősüknél vizitáltak.

A Délmagyarország munkatársát az esti órákban fogadta Dániel Ernő báró, aki hosszabb nyilatkozatot mondott a szegedi egyetemről. Szeged kulturális missziójáról és a politikai helyzetről. A nyilatkozat egyik-másik része nagy föltnést fog kelteni annál is inkább, mert annak különös sulyt kölcsönöz Dániel Ernő báró politikai tekintélye és egyéniségének sulya.

A SZEGEDI EGYETEM

kérdéséről a D. M. K. E. elnöke ezeket mondotta:

— Nagyon sajnálom, hogy az egyetemtől, legalább most egyelőre elesett Szeged, mert azt tartom és abban a nézetben vagyok, hogy sehol az egész országban annyira nem volna jogosult és indokolt egy magyar egyetemnek a föllállítása, mint épen itt Szegeden. Ha nézzük Szegednek a fejlődését, illetve nem is annyira Szegednek fejlődését, mint a Szegeden alul fekvő országrészeknek etnografiai összetételét és összehasonlítjuk a régmúlttal azt látjuk, hogy az egész országban sehol nem terjed olyan mértékben a magyarosodás, mint ezekben az országrészekben és ez egyedül Szegednek az érdeme. Nemzeti szempontból sajnálom nagyon, hogy Szeged elesett az egyetemtől, mert ha megkapta volna, akkor magyarosítási és nemzetesítési misszióját sokkal nagyobb mértékben tudta volna teljesíteni.

— De vannak más indokok is, amelyek Szeged mellett szólnak. Ha azt nézzük, hogy hol vannak elhelyezve az egyetemek, azt látjuk, hogy Pozsonytól kezdve Kolozsvárig egy egyenes vonalban lesz a négy egyetem. Mind a négy egyetem inkább a felföldnek szól, kivéve a kolozsvárit, amely Erdélyé. Ezen a vonalon alul ennek az országrésznek, amely a nagyobbik, egyetem nem jutott.

— Én azt remélem, hogy ez csak múlt tünet. Remélem, hogy belátja a kormány — nem azt, hogy egy negyedik egyetemre is szükség van, hanem azt, hogy Szegednek és ennek az országrésznek szüksége van az egyetemre.

SZEGED KULTURÁLIS MISSZIÓJÁRÓL

azt tartom, — folytatta a báró — hogy nagyon eredményes lesz. Nagyon sokat remélek ettől. Első sorban Szegednek és a szegedieknek kell köszönni azt, hogy a D. M. K.

E.-et megalapították. Hogy a kulturegyesület most még nagy sikereket nem mutathat föl, az a dolog természetében rejlik. Kulturális téren nagy sikereket fölmutatni! — ehez első sorban nagy idő kell. De nem csak idő. Kell, hogy a társadalomnak minden rétege át legyen hatva a közművelődési intézmények nagy fontosságától és különösen attól a jelentőségtől, amelyet nemzeti irányban képviselnek. Ha az az indifferentizmus, amely most egy bizonyos mértékben fennforog a közművelődési egyesületek iránt, elmúlófélben lesz és nagyobb érdeklődéssel kezdik majd fölkarolni a közművelődési egyesületek ügyét, akkor Szeged sokkal nagyobb mértékben tehet szolgálatot a hazának, mint tett eddig.

— Szeged legfőbb missziója terjeszteni a magyarságot. Ezen a téren a város eddig is szép sikereket tud fölmutatni. A magyarság fejlesztése úgy lehet csak, ha kulturális intézményeket létesítenek, minél többet, de ezt a kulturális egyesület utján teszik.

— Nagy mértékben elősegítette a magyarosodást az, hogy Szeged valóságos rajokat bocsájtott ki magából dél felé. Ennek köszönhető az, hogy olyan községek, amelyek azelőtt tisztán szerbek voltak, ma csaknem teljesen magyarok. Példa erre: Zenta, Aad, Obecse. Remélem, hogy ez a processzus továbbra is tartani fog, de ezt csak úgy lehet előmozdítani, ha iskolákat és más kulturális intézményeket állítanak föl a nagyobb községekben.

— Épen a magyarosítás szempontjából az a körülmény is nagy figyelmet érdemel, hogy a torontáli és temesmegyei sváb községekben a fiatal tanulók mind ide jönnek, itt megmagyarosodnak és azután terjeszik otthon a magyarságot.

— Nincs még egy városa az országnak, amely a magyarosítás szempontjából hasonló sikereket tudna fölmutatni.

A POLITIKÁRÓL

nem sokat mondott a báró. Munkatársunk kérdésére ezeket felelte:

— Azt hiszem, hogy a jövő év elejéig simán fognak menni a dolgok. Hogy akkor mi lesz, sikerülni fog-e egy végleges békét létesíteni, vagy pedig harc és háború lesz-e, azt nem lehet előre megjövendölni. Nincs az országban egyetlen ember, aki határozott választ tudna adni ilyen kérdésre. Nehezen kezelhető emberekkel van dolgunk az bizonyos, de hát én remélem, hogy amint sikerült ezt a fegyverszünetet létrehozni, sikerülni fog megteremteni a békét, amelyre az országnak nagy szüksége van.

Visszaélések az orosz hadihajók építése körül. Berlinből jelentik: Hihetetlen visszaéléseket derített föl az orosz tengerészeti miniszterium az új hadihajók építése körül. Arról van szó, hogy a nikolajevszki hajógyár vezetősége felvette a tengerészeti kormánytól három páncéloshajó építésének első részletét, miután bejelentette, hogy a három hadihajót építeni kezdték. A tengerészeti miniszteriumban kifizették ugyan az első részletet, de gyanusnak tetszett a dolog és utánajártak. Így derült ki, hogy a három páncélos hajót még jó hosszú idő múlva fogják munkába venni, mert a tervek sem készültek el, most dolgoznak rajta angol hadimérnökök. Ez a felfedezés egy újabb visszaélés felderítésére vezetett. A kronstadti hajógyár vezetősége kiutalványoztatta magának négy páncélos hajó utolsó építési részletét, mert bejelentette, hogy a páncélosok már vízrebocsáthatók. A miniszteriumból vizsgálóbizottságot küldtek ki és megállapították, hogy a négy hajónak még csak a faváza kész, ellenben az egész építési költség eluszott.

Házasságban utazó tékozló fiu.

— Egy szegedi család kalandja. —

(Saját tudósítónktól.) A napokban történt az egyik szegedi ügyvéd irodájában.

— Könyörgöm, adjanak haladékokat, visszafizetem a pénzt — mondta egy nyulánk, megtört tartásu fiatalember.

Az irodában három ember volt. Az ügyvéd, aztán egy vagyonos szegedi polgárember és a könyörgő urifiu. Ennek a jelenetnek szomorúan érdekes előzménye van. Az urifiu, aki közrebecsült szegedi családból származik, lejtőre tévedt. Fokról-fokra aláasta a jövőjét. A szülői ház ajtaja becsukódott mögötte, kitasztották a tékozló fiut. A romlottság befészkelődött a vérebe, nem javult meg. Szélhámoskodott, a szüleit is megkárosította. Az apróbb hamisságok után nagystíli szélhámossá fejlődött. Másfél hónappal ezelőtt udvarolni kezdett egy szegedi leánynak, akinek tízezrekre rug a hozománya. Alig egy hónapig csapta a szelet a leánynak, már karikagyűrű csillogott az ujján. A családnál építész-mérnökként szerepelt, noha még érettségije sincs. A leányhoz egy közismert szegedi ügyvéd társaságában járt, aki mint a fiu keresztapja szerepelt. Pedig az az ügyvéd olyan messzire esett a fiu bölcsőjétől, mint Makó Jeruzsálemtől. Napról-napra jártak a házba, amíg végre elérték a céljukat. A múlt szombatára már az eljegyzést is kitűzték.

Az eljegyzés előtt néhány nappal az ügyvéd-keresztapa az irodájába hívatta a leány atyját. A házasságról esett szó. Miután megállapodtak abban, hogy milyen boldog lesz az új házaspár, egyről-másról is beszélgetni kezdtek.

— A keresztfiannak az eljegyzés előtt okvetlenül pénzre van szüksége. Legalább is tízezer korona kell neki!

— Igen, — mondta a jövendő férj, aki szintén hivatalos volt a tanácskozássra, — föltétlenül szükségem van tízezer koronára. Rendezni akarom az adósságaimat még a házasság előtt.

A leány atyjának nem tetszett a dolog. Tulsoknak találta a pénzt.

— Egyelőre adhatok kétezer koronát — a többi majd jó lesz az eljegyzés után.

Ebben meg is állapodtak. A következő napon az öreg kivett a takarékból kétezer koronát és átadta a fiatalembernek. A „völegény” pedig jól kiöltözött a pénzen, ékszer és ruhát vásárolt.

A család — elég későn — gyanakodni kezdett a völegényre. Érdeklődni kezdtek a fiatalember iránt. Mindenünnen olyan kedvezőtlen információkat kaptak, hogy letettek a házasság tervéről. Kiderült, hogy szélhámós kelepccéjébe kerültek. Az eljegyzés napján a leány elment az ügyvéd-keresztapa lakására, ahol a következő tartalmu levelet hagyta:

Közbejött akadályok miatt az eljegyzést nem tarthatjuk meg.

(A leány névaldírása.)

A boldog házasságnak tehát beföllegzett. Visszarendelték a halpaprikást, a szomszédok akpedig megizenték, hogy estére nem szívesen látják őket.

A kétezer korona azonban nem hagyta nyugton a rászédett családot. Ügyvédre bízták az ügy elintézését. Mielőtt pedig az ügyvéd megtette volna a följelentést, egyezkedésre hívta föl a feleket. Ezt a módot találta alkalmasnak a kényes ügy elintézésére.

Ez az egyezkedési jelenet játszódott le a napokban a megbízott ügyvéd irodájában. Az a vagyonos szegedi polgárember a leány atyja volt, akitől a kétezer koronát kivasalták. Gógös magyar ember, aki szörnyen röstelli, hogy tuljártak az eszén.

— Két hétig várok — mondta a könyörgő fiúnak — egy minutáig sem tovább.